

A MI SMO SE NADALI

3. vazmena nedjelja, A

Lako je biti vojskovođa poslije bitke. Tako smo i mi vjernici, a pogotovo propovjednici, spremni suditi sve one koji su bili svjedocima Kristovog spasiteljskog djela. Znademo mi vrlo dobro kako Petar nije smio zatajiti Gospodina, a kako se braća Ivan i Jakov nisu trebali stavljati ispred ostalih. Pogotovo se zgražamo nad Judom koji je Gospodina izdao, iako je bio njegov učenik od prvih dana. Tako je uobičajeno iščuđavati se nad ovom dvojicom učenika o kojima govori današnje evanđelje. Nisu prepoznali Gospodina i nisu razumjeli smisao njegove smrti i uskrsnuća. Čudimo se ovim učenicima koji su bili svjedocima svega što je Isus govorio i učio. Istina, vidjeli su njegovu smrt, ali su kasnije čuli i da je uskrsnuo. Mi bismo rekli: pa ako su ti učenici bili očevici kad je Isus uskrišavao Lazara ili onog mladića iz Naina, kako to da nisu mogli povjerovati u njegovo vlastito uskrsnuće? Ako je Isus toliko govorio o Kraljevstvu nebeskom, kako to da su oni uporno maštali o uspostavi silnog židovskog kraljevstva? Ako su bili svjedocima tolikih silnih Kristovih djela, kako su mogli pomisliti da je sve uzaludno, jer se nisu ostvarila njihova ovosvjetska očekivanja? Sve što su znali bijaše: „A mi smo se nadali...“ I Isus ih prekora: „O bezumni i srca spora da shvatite...“

Međutim njegov prijekor mogao se i primijeniti i na druge: ni ostali učenici, znamo, nisu bili ništa bolji. Vidjeli su ga uskrsloga, govorili s njime i jeli s njime, pa ipak su se i dalje bojali Židova. Otvorenih očiju jednostavno nisu mogli sagledati svu stvarnost, pred očevidnošću njihovo je srce ostalo zatvoreno. Bili su očito „*bezumni i srca spora*“.

Prije nego što ih stvarno osudimo za njihovu nevjeru i tvrdokornost prisjetimo se koliko je dugo trajala njihova bezumnost i sporost njihova srca. Trajalo je to do silaska Duha Svetoga. U tom se trenutku ostvarila Isusova riječ: „*Tada me ništa više nećete pitati.*“ Razumjeli su, shvatili su i srce im je gorjelo novom vatrom Duha Svetoga. Uza sve ono što su apostoli vidjeli i čuli očigledno da je trebalo dodati onaj pečat Duha Svetoga da sve ono što je bilo zasijano i uzraste.

Ne plašimo se sporosti vlastitog srca. Na sramotu nam je ako ne vidimo, što bismo trebali vidjeti, na sramotu nam je ako smo bezumni, a trebali bismo biti mudri. Međutim, ne moramo sebe suviše strogo suditi. Dopustimo sebi samima da nam je koji puta potrebno vrijeme. Jer evo, slabi smo i nedosljedni te dopuštamo grijesima da nam zatamnjuju pogled, opčaraju um i otežaju srce. I onda jednostavno ne razumijemo, ne vidimo, ne znamo što nam je činiti. Što, dakle, valja činiti da bi nam pogled bio bistar, a koraci na pravom putu?

Kao prvo valja nam priznavati vlastite grijehe i moliti Gospodina da nas oslobodi njihovih lanaca i ispuni svojom milošću. nadalje, valja nam uvijek iznova moliti za djelovanje Duha Božjega u nama koji nam onda daje svjetlo i pokazuje put, koji u nama uvijek iznova oživljuje ono božansko. Osim toga, valja nam se uvijek iznova nadahnjivati riječju Božjom. Naravno, tu je i snaga Kristovih sakramenata. Konačno, u Crkvi Kristovoj uvijek nalazimo apostolski poklad vjere po kojem znademo kojim putem i kako putovati. I tako se onda borimo protiv mraka neznanja i lutanja.

Zvonko Pažin